

Trăiești într-o lume virtuală?

Am intrat în restaurant foarte flămând și grăbit. Am ales o masă într-un colț, departe de mulțime. Doream să folosesc avantajul puținelor minute de pauză pe care le aveam în acea zi pentru a mânca și pentru a încerca să repar niște erori ale calculatorului pe care îl aveam. De asemenea, doream să îmi planific vacanța, întrucât nu îmi puteam aminti când o avusesem pe ultima.

Am comandat un somon bine rumenit în unt, o salată și o băutură carbogazoasă, deși ar fi trebuit să țin o dietă. Eram flămând.

Mi-am deschis calculatorul și am fost surprins când am auzit o voce, ca o șoptă, în spatele meu: „Domnule, aveți cumva ceva mărunțiș?”

Primul meu gând a fost: „Cum a reușit acest băiat cerșetor să pătrundă aici?”

„N-am nimic,” i-am răspuns.

„Doar câteva monede de 25 cenți, ca să-mi pot cumpăra și eu ceva pâine,” spuse băiatul.

„Bine, o să îți cumpăr eu pâine,” am spus.

Am observat că Inbox-ul meu era plin și citind e-mail-urile am fost distras de mesaje-le de duzină, de bârfa de birou și de unele glume proaste, care m-au făcut să râd.

„Domnule, i-ați putea ruga să îmi pună ceva margarină și brânză pe pâine?”

Credeam că băiatul plecase, însă el era tot acolo.

„Le voi comanda pentru tine, însă acum lasă-mă să lucrez, pentru că sunt foarte ocupat, OK?”

Meniul meu sosi și cu el și dilema mea. Ospătarul m-a întrebat dacă doresc să trimită afară băiatul. Conștiința mea îmi spunea că nu puteam face asta și i-am spus că era în regulă ca băiatul să stea, rugându-l să aducă pâinea precum și un meniu decent pentru băiat.

Atunci băiatul se relaxă, se așeză la masă în fața mea și mă întrebă:

„Domnule, ce faceți?”

„Îmi citesc e-mail-urile.”

„Ce sunt alea e-mail-uri?”

„Sunt mesaje electronice care sunt trimise de oameni prin internet.”

Am știut că nu a înțeles nimic, așa

că pentru a-l opri de la a mă deranja cu întrebări suplimentare, i-am spus:

„Este ca o scrisoare, numai că e pe internet.”

„Domnule, dumneavoastră aveți internet?”

„Oh, da, am internet. Este esențial în lumea de astăzi.”

„Domnule, ce este internetul?”

„Este o rețea care face legătura între sute de milioane de computere, prin intermediul căreia putem asculta și vedea știri, muzică, filme, putem citi, scrie și visa, putem lucra și învăța – toate acestea într-o lume virtuală.”

„Domnule, ce este lumea virtuală?”

Am decis să-i dau un răspuns simplificat, știind că el totuși nu va înțelege încă. Speram că va înceta să îmi mai pună întrebări, așa încât să îmi pot servi masa.

„Lumea virtuală este un loc unde ne imaginăm ceva ce nu putem atinge. Tocmai în lumea virtuală creăm multe lucruri pe care ne dorim să le avem sau să le facem. Este locul unde ne creăm fanteziile.”

„Asta este grozav... îmi place...”

„Băiete, ai înțeles ce este lumea virtuală?”

„Da, domnule, și eu trăiesc într-o lume virtuală, după cum spuneți dumneavoastră.”

„Ai un computer, băiete?”

„Nu, însă lumea mea este exact cum ați spus dumneavoastră, o lume virtuală.”

„Mama mea e departe de casă întreaga zi. Ea vine atât de târziu încât abia dacă o văd. Eu am grijă de fratele

meu mai mic, care plânge tot timpul, pentru că este flămând. Îi dau apă să bea, și el crede că este supă. Sora mea mai mare părăsește casa în fiecare zi, spunând că merge să își vândă corpul, deși eu nu înțeleg asta, căci ea vine întotdeauna înapoi cu corpul ei.

Tatăl meu este într-o închisoare de stat de atât timp încât nu mi-l mai amintesc. Întotdeauna îmi imaginez că familia noastră e toată laolaltă în casa noastră, cu multă hrană, cu daruri de Crăciun și mă visez mergând la școală într-o bună zi. Nu este aceasta o lume lume virtuală, domnule?”

Mi-am închis calculatorul înainte ca lacrimile să-mi cadă pe tastatură. Apoi am așteptat ca băiatul să devoreze literalmente ce avea în farfurie. Apoi am plătit consumația și am lăsat ceva mărunțiș băiatului, faptă pentru care am primit înapoi de la el unul dintre cele mai frumoase zâmbete pe care le-am văzut vreodată, împreună cu cuvintele: „Mulțumesc, domnule. Sunteți draguț.”

Primisem cea mai mare dovadă că trăim într-o lume virtuală, în timp ce realitatea de afară este o lume crudă, și noi acționăm ca și când nu ar exista.

Acum, ai două alegeri:

1. Să continui să trăiești într-o lume virtuală... cu speranțe virtuale și binecuvântări virtuale și zâmbete virtuale...

2. Să oferi atenție și celor din jur, care trăiesc în această lume reală plină de nenorociri. Fii un element ce aduce o diferență în viețile oamenilor. E nevoie doar de un zâmbet, sau de o strângere de mână, sau de câțiva bănuți, sau de cuvintele „înceleg prin ce treci!”

